



Catrinel D. von Caitanovici

Hindy & Nix





pentru noua generație

Hindy & Nix



Grăitoare pe cale de dispariție.

Dacă ne ia ciroul așa vom fi scrise pe afiș. Unde altundeva să ne mai primească după ce am fugit împreună de la grădina zoologică? Ar părea o decizie impulsivă, dar n-am avut de ales. Nu puteam rămâne acolo.

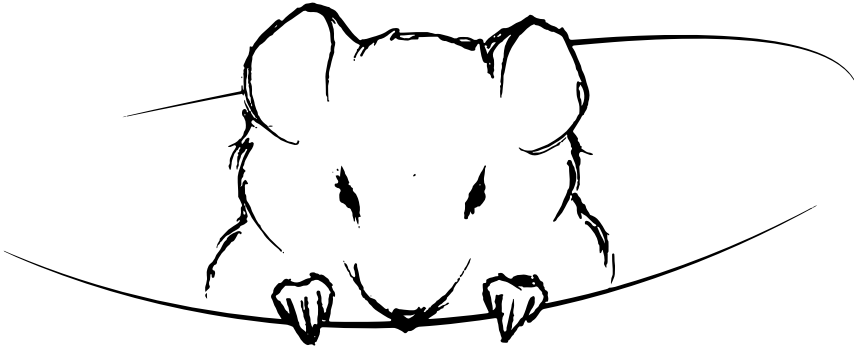
Ceilalți îngrijitori începuseră să mă suspecteze de ceva necurat. Mă întrebau constant *de unde știi că șerpii au nevoie de două grade în minus la temperatura terariului? chiar crezi că reptilele nu au suficientă apă în bazine? Ești sigură că țestoasele stau la umbră din cauza căldurii? cum adică să periem tigrii? Și de ce să schimbăm dieta șoriceilor?* Auzi la ei, care strâmbă din nas dacă le spui să comandăm două zile la rând de la același restaurant, dar pe rozătoare le hrănesc doar cu rumeguș. Bine, atunci, Nix vine cu mine și adio. Plecăm în lume, ne înscriem la circ sau deschidem un cabinet veterinar. Libere sub cerul care ne ghidează. Departe de aici; foarte, foarte departe de aici. Oare voi simți vreodată că ne-am îndepărtat suficient?

Mă opresc în loc pe nesimțite și-mi așez borseta deschisă pe prima bancă din calea noastră. Nix își strecoară mai întâi boticul afară, apoi ochii mici și negri, umbriți de confuzie. Nu pare să-i displacă mediul, ba dimpotrivă: se adaptează imediat. Până să mă așez lângă

ea, deja își umple făcuțele cu semințe de floarea soarelui. Măcar pe ea o pot lua cu mine clandestin, dacă las orice altceva în urmă. O să-mi lipsească toți copacii, înflorind ritualic de sute de ani, și briza dinspre mare și...

— Chiț.

Da, Nix, în sfârșit suntem libere. Soarele ne încălzește, aerul poartă o mireasmă de iasomie, iar noi... mi-aș dori să vorbim despre toate astea.



Verific aleile și sunt goale, poate pentru că ne aflăm aici când nimeni altcineva nu și-a mai dat brusc demisia. N-ar trebui să mă observe cineva. Închid ochii. Prin întunericul infinit se pierd și restul simțurilor: nu mai aud nimic din zgomotul oamenilor îndepărtați sau al apelor,

mirosul florilor se șterge. Nu mai sunt conștientă de propriul corp. Parcă adorm, dar fără să ating repaos, mă prăbușesc prin întunericul viu și brusc îmi revin în simțiri. Alte simțiri. Mai mărunte.

— Mindy, nu-mi vine să cred că m-ai luat cu tine. N-am văzut niciodată soarele din cușca voastră. E atât de mare și cald, al nostru era mereu rece. Și... și aveți apă, normal, și noi aveam apă, dar la voi curge apa, nu stă în bălți. Și pietre, aveam și pietre. În schimb nu aveam verde mai deloc. Observ c-aveți foarte mult verde.

Chițăitul lui Nix a devenit inteligibil pentru mine, iar mirosul iasomiei îl simt împletit cu florile de tei din depărtare.

— Încetișor, i-am răspuns. Știu că ești entuziasmată, crede-mă și eu abia așteptam să plec de acolo. Dar, asta nu e o cușcă, ci un parc împânzit cu plante verzi. Aici vin oamenii să se plimbe, la fel cum veneau să se plimbe prin grădina zoologică. Noi nu avem cuști...

Mă opresc brusc, amețită de libertatea

descoperită. În realitate, aveam suficiente apartamente înghesuite sau birouri cu reguli stricte încât să le pot considera cuști. Dar, ea nu avea să le cunoască. Ochișorii ei mici ca mărgelile din sticlă neagră se uită plini de curiozitate la mine.

— Nici tu nu vei mai vedea interiorul unei cuști vreodată, am liniștit-o.

Nix uită de semințe. Bucuroasă de cele auzite, își încrețește nasul împreună cu mustățile și se apropie de mine. Speranța ei mă face să cred că nu există munți pe care n-aș fi în stare să-i mut pentru ea.

— Ce n-aș face eu pentru boticul tău.

Nix mă privește inocentă, așteptând să afle ce urmează. Tocmai încerc să-i formulez experiența zborului încât să n-o agite prea tare, când auzim un sunet cutremurător. Sunt sigură că l-a auzit și ea, la cum îi tremură strălucirea din privire. Cuvintele mi se îneacă prin liniștea bruscă și apăsătoare. Nix o străpunge întrebând:

— Ce-a fost asta?

Mi-aș dori să aflu același răspuns. Sunetul

a durat câteva secunde, asemănător cu țipătul ascuțit al unui fluier pentru câini și alarma exercițiului de urgență. Pe cât de familiar mi s-a părut când l-am auzit, reconstituit în amintire devenea din ce în ce mai străin. Nu-i pot spune că așa ceva nu mai auzisem vreodată.

— Nu-ți face griji, i-am răspuns. Sunt alarme pentru situații de urgență...

— Urgență? Ce urgență?

— Probabil nimic. Se folosesc destul de des doar ca exercițiu preventiv.

Nu sunt sigură dacă am mințit-o sau nu. În definitiv, n-am auzit niciodată alarmele în timp ce eram transformată, deci poate mi-a fost mie afectată percepția. Nu știu, prefer să schimb subiectul discuției cu planul de infiltrare. Trebuie s-o pregătesc pentru ce ne așteaptă dincolo de porțile aeroportului. O să fie complicat să faci trafic de șoricei.

— Orice ar fi, am încheiat, nu ieși din ascunzătoare și nu scoți un sunet până aterizăm. Nu trebuie să afle că ești cu mine, în cabină. Animalele n-au voie în cabină.

Nix mă privește atentă, încercând să-și stăpânească emoțiile. Asta nu-i reușește de fel și cu atât mai puțin când este asaltată de toate elementele unei lumi în care n-a trăit vreodată.

— Vai de mine și de mine, o aud. Mi-e frică de întuneric. Dacă am un atac de panică? Dacă mă sufoc și mă pierd în faldurile de material? Dacă...

— N-ai de ce să te temi, o liniștesc. Voi deschide fermoarul cât să mă asigur că ești bine pe tot parcursul zborului. O să-ți las semințe și-ți voi da puțină apă de la mine când primim.

Nemailăsând-o să se împotrivescă mă transform înapoi, după ce mă asigur că altcineva nu ne mai privește.

— Chiț chiț, aud lângă mine.

Doar zâmbesc. Desfac fermoarul și aștept ca Nix să intre și să se acomodeze cu interiorul din pluș. Mă mir cum are o legătură atât de încâlcită cu întunericul, deși poate să-l descurce prin vise. Mie nu mi s-au prefăcut nopțile în vise până nu s-a născut ea, la grădina zoologică. Am visat pentru prima oară în viața mea, după ce

am adormit în cușca șoriceilor. Aveam să aflu mai târziu că se datora ei, deși încă nu înțeleg de ce se întâmplă. Oftez și-mi ridic privirea spre cer. Din borsetă se aude înfundat un:

– CHIȚ.

Corect, avem un avion de prins. Instinctiv închid borseta, rucsacul îmi alunecă pe umărul stâng și mă ridic de pe banca unde am rămas cam prea mult. Straniu. Ceva mi se pare diferit în timp ce mă îndrept spre ieșirea din parc. Ori zgomotul vocilor este mai puternic și mai metalic, ori mi-a rămas percepția distorsionată în urma transformării, ceea ce s-a mai întâmplat în trecut. Ca atunci când n-am avut auz o noapte întreagă după ce am luat forma unui liliac pentru a-mi găsi ieșirea dintr-o peșteră.

Degeaba încerc să-mi distrag atenția. Neliniștea mă bântuie de-a lungul aleii care șerpuiește pe sub castani până la poarta din fier forjat, dincolo de care se deschide bulevardul. Acolo nu mai circulă nicio mașină, fiind oprite în mijlocul drumului sau, mai rău, izbite una de alta. Liniștea motoarelor este înlocuită printr-o

halucinație greu de pătruns. Simțind că mă pierd, strâng instinctiv busola, legată mereu pe un lanț în jurul gâtului. Nu iar... N-am cum să mă pierd, altfel ne pierdem amândouă. Marea de oameni mișcându-se haotic parcă vrea să mă înghită, dar tot reușesc să traversez de-a dreptul prin mijlocul bulevardului. Să fi fost într-adevăr o alarmă de urgență care i-a făcut pe oameni să reacționeze? Dar atunci ar fi trebuit să alerge toți spre adăpost, nu să se oprească în loc.



– Încă puțin, mi-am șoptit când am intrat în aeroport, îndreptându-mă cu pași repezi spre verificarea bagajelor.

La controlul de securitate mă întâmpină același peisaj ireal. Totul este blocat în loc. Nu mai verifică nimeni bagajele oprite pe benzi. Agenții se uită ba unii la alții, ba prin mine. Îmi desprind rucsacul și trec pe lângă ei ținându-l în mână. Nimic. Porțile au strigat, evident, când obiectele din rucsac au declanșat alarma. Tot nimic.

— Domnișoară, mi s-a adresat unul dintre ei. Un moment, vă rog.

Mă întorc politicos către el: un bărbat, nu prea înalt, dar bine făcut, cu trăsături pe care nu i le disting prea bine, probabil din cauza transformării. Totuși are un aer blând și un miros proaspăt care mă surprinde. Alt simț afectat de metamorfoză.

— Desigur, bagajul.

— Care bagaj? Ce să fac eu cu el?

— Rucsacul, îi răspund și-l scutur la nivelul ochilor. Să-l verificați.

— De ce?

— Cum de ce?

— De ce? Îmi repetă în continuare. Nu...
voiam să vă întreb dacă știți cine sunt?

— Nu știu, îi răspund.

— Nu știți cine sunteți?

Au luat-o cu toții razna. Instinctul nu m-a înșelat, ceva nefiresc se întâmplă cu oamenii. Sper că avem pilot, altfel am încurcat-o.

— Eu știu cine sunt, dar nu știu cine ești dumneata. Pari a fi un agent de securitate, aici,

în aeroport, dintre cei care verifică bagaje.

Mai scutur o dată rucsacul, dar nimic. Nicio reacție. Se uită la mine cu privirea unei oi pierdute. Nu în sens metaforic, ci chiar am recunoscut exact privirea pe care oile o au atunci când se pierd de turmă. Cândva, înainte să ajung la grădina zoologică, am adoptat una găsită la marginea unei pajiști, singură și confuză precum interlocutorul meu.

— Cred... că trebuie să mă așez. Suntem în aeroport, ați zis?

Agentul se trânteste în scaun, continuând să bâiguie pentru sine întrebări cam retorice. Văzând că nu sunt reținută, continui să mă îndrept spre terminalul de unde pleacă zborurile internaționale, verificând panourile digitale pe drum. L-am găsit: decolează de la poarta șapte într-un sfert de oră. Îmi prind iar rucsacul în spate și grăbesc pasul. Orice ar fi, nu putem să rămânem aici.

Traseul, atât de familiar din alte călătorii, mi-e străin acum, lipsit de viață. Mă aștept ca cineva să-mi verifice pașaportul, biletul sau

orice altceva pe drum. Dar nu, nimeni nu se mai află la punctele de control. Sunt condusă doar de glasuri indescrribibile din care mai prind fragmente de întrebări, confuze ca cele pe care le-am mai auzit pe drum.

— Ce mama naibii, şuier. Şi-au pierdut toţi minţile?

Amintindu-mi că Nix este în siguranţă şi complet neştiutoare de haosul care se răspândeşte în lume, mă liniştesc. De acolo, din pânțele flauşate ale borsetei, micuţa nu scoate un sunet.

Mă îndrept țință spre poartă, trecând prin culoarul gol care face legătura cu avionul. Paşii mei provoacă un ecou sinistru, exacerbat de absența altora. Niciodată nu mi s-a părut că prezența mea poate umple într-atât un spațiu. Senzația se mai risipește doar la îmbarcare, unde văd silueta unui bărbat, proaspăt bărbierit și zâmbindu-mi cald. Ceva din privirea lui mă liniștește. Până să observ cu groază însemnele de pilot strălucind pe cămașa impecabilă. Mereu m-au întâmpinat însoțitoarele de zbor

primele, dar acum nu le văd.

— Bun venit la bord, vom decola în șapte minute. Se pare că sunteți ultimul pasager ajuns.

Arunc o privire în cabină, confirmându-mi bănuiala: este aproape goală.

— Doar noi? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu să vă spun, dar vrem să ne îndepărtăm de locul ăsta cât mai repede. Cel puțin, până se descurcă treburile.

Intru pe lângă el, desprinzându-mi rucsacul din spate și privindu-i pe ceilalți rătăciți.

— Tot aeroportul este de nerecunoscut, îl anunț. Nimeni nu știe cine e sau de ce se află acolo.

— Asta am aflat și noi, de la ultimul om rămas în turnul de control să preia toate apelurile. Ceilalți au plecat pe rând în pauza de masă și nu s-au mai întors. Nu în toate mințile, cel puțin.

Mă trece un fior când realizez magnitudinea dezastrului. Chiar și-au pierdut

mințile. Toți cu excepția noastră, s-ar părea, dar nu înțeleg de ce noi am rămas neafecțați.

— Totuși... voi...

— Noi ne aflăm în carlingă, așteptând un apel care n-a mai fost efectuat decât mult prea târziu.

Apel? Încep să înțeleg... Când avansez de-a lungul șirurilor de scaune observ că unii pasageri au căști pe urechi, precum piloții care așteptau apelul. Toți aveau auzul distorsionat când s-a auzit alarma, iar eu... cu atât mai mult. Nici măcar nu aveam formă umană. Orice ar fi fost, nu cred că trebuia să funcționeze pe șoricei.

Aud clar ușa închizându-se ermetic în urma mea, pe când mă așez pe un scaun lângă geam, probabil nu al meu. Nu știu, în toată agitația n-am mai verificat nici măcar eu biletul.

Mi se pare nefamiliară imaginea pilotului care face instructajul de siguranță în locul unei însoțitoare de zbor. La rândul lui, pare stângaci în exprimare și la fel de nerăbdător ca mine să se retragă în carlingă pentru decolare. În sfârșit mă pot întinde pe scaune, prefăcându-mă că

vreau să dorm, doar ca să mă strecur lângă Nix, în borsetă.

— Mindy!!

Ochișorii aproape-i sar din orbite de frică.

— Ce faci aici? Mindy! Nu spuneai că vei fi în pericol dacă te transformi? Nu te îngrijora de mine, sunt bine, fii atentă să...

— Nix, îi tai replica, e mai complicat decât credeam.

— Mindy, mă sperii.

— Nu, nu te speria. Dacă suntem împreună n-ai de ce să te temi...

Continui să-i povestesc fără detalii apocaliptice cum avionul este aproape gol și de ce nimeni nu mi-a observat nici transformarea, nici lipsa.

Brusc suntem aruncate în spătarul scaunului. Am uitat s-o avertizez pe Nix că urmează decolarea.

— Aiiiii, strigă impacientată.

— Nix, e în regulă, ne ridicăm de la sol. După ce ajungem pe la zece mii de metri totul

va decurge lin până la aterizare.

Are o privire confuză în timp ce dă la o parte semințele care s-au asmuțit asupra noastră. Nu schițează vreun răspuns, dar știu că nici nu poate concepe înălțimea pe care i-am descris-o.

— Ai încredere în mine, am zburat de multe ori până acum. Nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Mă apropii de ea și-i ating năsul cu al meu. Nix vine mai aproape de mine, înghesuindu-se afectuos în blana mea. Parcă suntem totuși confortabile acolo, înconjurată de plușul moale și călduț, chiar dacă suntem departe de casă. Și ne îndepărtăm tot mai mult.

— Te cred, Mindy, îmi spune cu vocea ușor tremurată. Mereu am avut încredere în tine. Tu erai singura care se îngrijea cu adevărat de noi. Tu veneai mereu să ne vorbești și să ne aduci tot ce ne-a trebuit. Chiar și căpșuni. Nimeni nu s-a gândit vreodată să ne dea căpșuni.

— Când ajungem la destinație vei avea de toate. Inclusiv căpșuni plantate în grădină ca să

avem toată vara gustări proaspete.

— Și fără Zombi?

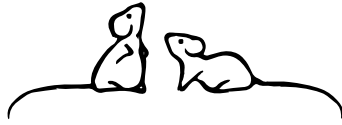
— Fără Zombi. N-o să ne mai facem vreodată griji din cauza lui.

Dacă m-aș fi bucurat să uit ceva, cu siguranță ar fi porecla: Zombi... acea creatură ursuză și uscățivă, ca mâncarea pe care le-o dădea șoricelilor. Dacă n-ar fi fost el... dacă nu s-ar fi purtat așa batjocoritor cu animalele, Nix nu l-ar fi mușcat vreodată. Apoi, tot el a venit cu soluția: s-o eutanasiem. Corect, așa rezolvi situațiile neplăcute pe care le provoci; prin crimă. Ce nenorocit. Nimeni nu s-a gândit să-i taie lui o mână când arunca animalele prin cuști ca pe bolovani. Recunosc, poate că am gândit-o, dar măcar n-am lansat propunerea.

Cât mie-mi fuge mintea la cele întâmplătoare, o simt pe Nix cum respiră mai lent, mai liniștit cu fiecare fragment al memoriei mele care se reconstituie. La prima oră a dimineții a protestat în fața mea că toată noaptea am stat să împart struguri la doritori în loc să dorm. Că-i învăț prost și nu avem buget pentru așa ceva.

De parcă știa el bugetele mai bine decât mine, că-l văzusem mai des cu grebla în mână, decât cu dosarele. Apoi arunca nervos cu animalele dintr-o cușcă în alta după ce am urlat la el. Era speriat de mine și s-a răzbunat pe tine, Nix. Nu trebuia să te izbească de pietre. Nu te-ai fi agitat și nu l-ai fi mușcat...

Dar, nici n-aș fi fost în parc, nici transformată, când a sunat alarma. Alarma... Se aude mai limpede în amintire, cum am auzit-o cu toții deși nu ne mai amintim. Cu cine m-am certat de dimineață? Spațiul și timpul se dezintegrează din trăirile mele. Chipurile sunt șterse. Unde sunt? Coridoarele par abandonate. Doar afară mai văd mișcându-se ceva... siluete străvezii, rămase în urma celor care și-au pierdut memoria și esența, învârtindu-se într-un cerc de nedescris. Pereții care ne separă nu sunt din sticlă, ci din apă, scurși parcă dintr-o cascadă întinsă paralel cu orizontul. Cum li s-au scurs toate mințile printre degete. Strig, dar nu mă aude niciunul. Orbecăie toți în continuare fără o destinație pe străzi, se uită pierduți spre cer...

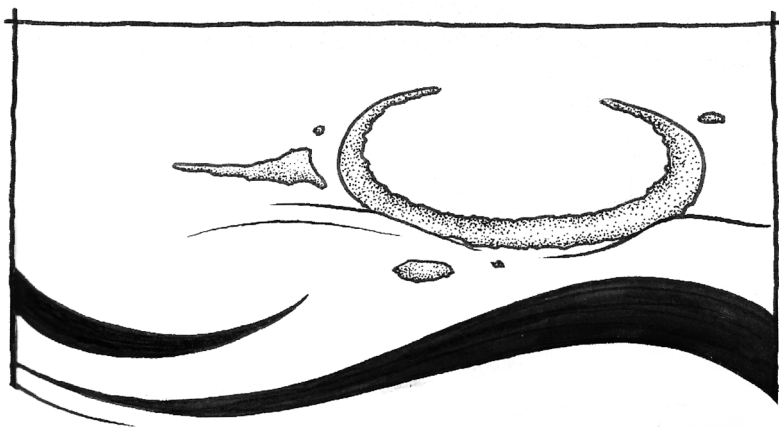


Turbulențele zborului mă trezesc brusc. Parcă nu mai suntem împinse în scaun, ba dimpotrivă: alunecăm în direcția opusă. Să descindem deja? Imposibil. Sau am dormit atât de mult? Visele afectează percepția timpului, firește, dar la cum suntem zgâlțâite simt că altceva se petrece.

— Nix, cred că aterizăm, îi șoptesc. Va trebui să mă transform ca să nu dau de bănuit.

Micuța, pe jumătate adormită, mișcă buimacă din cap în semn de aprobare. Mă strecor afară, unde să fiu văzută că-mi întind oasele de parcă aş avea nevoie să-mi încheiez trupul la loc. Arunc un ochi pe geam, adevărindu-mi presentimentul: ne aflăm altundeva decât ar fi trebuit. Leg centura și-o strâng. Mă asigur că țin borseta-n loc să nu-mi scape la vreo manevră neprevăzută. Îi simt lui Nix fiecare bătaie a inimii. La sol nu văd luminile unui oraș la mal,

ci un arhipelag pierdut în oceanul nemărginit. Coarnele uniform de cenușii încolțind laguna se apropie sub ochii mei. Sunt sigură că nu apărea vreo escală pe itinerariul de zbor. Mereu iau curse directe. Inima începe să-mi bată în aproape același ritm cu al ei.



Chiar atunci, vocea pilotului îmi risipește întrebările anunțând interferențe neprevăzute de la o furtună. Urmează să aterizăm de urgență până se liniștește, dacă am înțeles bine. Comunicarea i-a fost ușor bruiată, dar măcar descinderea decurge lin, până la impactul obișnuit dintre roți și asfaltul pistei.

Nix e în siguranță, în borseta lipită

de mine. Mă ridic să-mi iau rucsacul din compartimentul de deasupra ca și cum n-ar cântări nimic. Pilotul iese în calea mea, informându-mă:

— Furtună magnetică. Ne-a dezafectat sistemul de navigație.

— Suntem blocați aici?

— Dacă noi am avut pistă unde să aterizăm, ai și tu un aeroport de explorat, îmi zâmbește.

Trec pe lângă el, oglindindu-i zâmbetul, mulțumind în sinea mea că am aterizat bine când mă opresc înaintea ușii deschise. Soarele se ascunde în obscuritatea norilor, singura clădire din depărtare nu este luminată, iar pe pistă nu văd nicio vestă reflectorizantă. De fapt, nu văd pe nimeni. Grozav, am decolat de pe un aeroport plin cu fantome și am aterizat pe un aeroport fantomă. Cele câteva avioane par prăfuite și chemate pe veci la sol. Ori, să fie doar estompate de ceața subțire care le învăluie?

La primul pas făcut pe trepte, simt vântul cum mușcă din mine. Sunt îmbrăcată de

vară, în pantaloni scurți și cu un maiou pe sub cămașa subțire, nu de... orice ar fi clima de aici. Am mai coborât câteva trepte până să simt cum vântul amuțește brusc, iar temperatura devine constantă și plăcută. Poate chiar mai plăcută decât căldura pe care o lăsasem în urmă. Pielea și simțurile mi se relaxează odată aclimatizate.



Când ajung cu bocancii pe asfaltul pistei privesc înapoi spre avion, observând un strat subțire de ceață dincolo de care nu mai văd niciun alt pasager coborând în urma mea. Tot

singure suntem, Nix. *Nix!* Deschid borseta și o scot în palma mea. Micuța mi se agață de un deget și respiră agitat. Pare cam tulburată, așa că o ridic la nivelul ochilor, privind-o prelung, neavând cum altfel să comunicăm în public. Din ochii ei mici, negri și lucioși, se citește că-i trecuse o mare parte din spaima călătoriei. Mai bine că nu știe despre furtună.

Toate avioanele care se ivesc progresiv din ceață chiar sunt abandonate și prăfuite, nu m-am înșelat. Nici aeroportul nu se prezintă altfel. Clădirea prea scundă, având doar un parter foarte înalt, este înconjurată de geamuri mătuite. Dar nu destul încât n-aș putea vedea prin ele mișcarea cuiva, dacă s-ar fi aflat cineva înăuntru. Exact cum credeam: aeroport fantomă. Arunc o ultimă privire în urmă, ca să mă asigur că văd clar unde se află avionul din care am coborât. Mă liniștesc, apoi trec de ușile care mă primesc înăuntru; într-un spațiu tern, animat doar de o singură ființă aflată la teigheaua din dreapta. Vreau să mă apropiu de ea, dar Nix îmi atrage atenția, zbătându-se din

borsetă, iar când ridic privirea, a dispărut. Ori, poate doar mi s-a părut că o văd pentru că-mi doream cu disperare să văd un alt suflet acolo? Umbrele schimbă formele din mintea mea. Le imită. Aceeași furtună pare să fi afectat și electricitatea de la sol, dacă nu chiar și cea din creierul meu.

Îmi dau seama că iar strâng busola, așa că slăbesc prinsoarea din jurul ei. Poate-i mai bine că nu se află nimeni aici. O scot cu grijă pe Nix, lăsând-o să alunece lin pe cimentul lustruit al podelei. Micuța se învârte de câteva ori în jurul meu, chițâind frenetic. Scot borseta, așezând-o pe jos lângă tălpile mele și-mi iau forma care ne apropie. Pereții se înalță amenințători deasupra noastră, iar podeaua se întinde la infinit.

— Mindy!

— Cum e, Nix, te dezmoțești?

— Mai degrabă amorțesc, e cam frig aici.

— Frig? Ai dreptate, avem blănița cam subțire.

Îmi dau seama că temperatura a scăzut de când m-am transformat. Trebuie să plecăm

de aici până nu înghețăm. Îi șoptesc:

— Hai cu mine, poate găsim un loc mai primitiv.

Apoi sar înaintea ei, pe lângă teigheaua unde n-aș mai fi văzut oricum pe nimeni acum, de la nivelul solului. Coridorul pe care ieșim ne lungește drumul mai mult decât mă așteptam. Deși, fiind mai mică, distanțele cresc. Timpul se dilată.

La dreapta ne însoțesc geamurile mate, în timp ce la stânga nu văd nici un coridor, nici o ușă sau vreo vitrină. Nu ar trebui să existe drumuri care nu duc nicăieri. Ajungând la zidul mut din capăt, privesc în urmă. Ba da, duce undeva. Nu știu cum de am ratat-o, dar chiar la început se află într-adevăr o intrare spre un spațiu îmbietor și bine luminat, chiar dacă lumina este la fel de albă ca cele din oricare alt aeroport. Mereu mi s-au părut atât de sterile, dar acum revederea lor aduce cu sine un aer familiar, îmbietor.

— Nix, hai pe acolo.

— Of, ești sigură, Mindy? Nu credeam că

e normal ca uşile să apară brusc în lumea asta.

— Brusc, zici? N-are cum, a fost acolo doar că n-am văzut-o noi. Haide.

— Nu există...

Îi aud ultimele cuvinte cum se topesc în urma mea, căci deja trec spre lumina care se revarsă dintr-o cameră mai caldă, cu un covor moale pe jos și fotolii în dreapta; toate de un cenuşiu tern precum cimentul. Pare un refugiu chiar ciudat de întâlnit într-un aeroport. Închid ochii, copleşită de un miros de lemn ars, mătăsos.

Nu pot să mă las adormită, chiar dacă aroma caldă m-a întins pe fotoliul atât de moale. Ce căutam? Să mă spăl pe faţă cu apă rece, să-mi alung somnul rămas în pleoape din avion.

— Chiţ! Chiţ?

Stai... Nix? Îmi deschid ochii și-mi cobor privirea asupra ei. Nu mai avem aceeași formă? Îi șoptesc numele. Pare că mă înțelege. Închid ochii, dar nu pot să mă simt micuță, agilă și fricoasă. Încerc să mă transform, dar nu pot,

ceva ce nu s-a mai întâmplat vreodată. Trebuie să ieșim de aici. Mă rotesc prin cameră de câteva ori, observând o singură ușă pe peretele opus coridorului din care am intrat.

Apăs pe clanța metalică, împingând-o în lături. Spațiul de dincolo respiră un aer mai rece rece spre noi, dar nu avem de ales. Pășesc dincolo de granița lui, mă uit în spate și sunt iar la nivelul lui Nix. Ce se întâmplă?

— Haide, nu pot să mențin o formă acolo.

Nix se apropie de ușă, dar se oprește brusc în loc.

— Vai de mine și de mine. E frig, Mindy, foarte frig.

— Știu, dar suntem în trecere. Vom găsi un loc mai cald pe undeva pe aici.

— Mindy... ceva mă sperie.

— Câtă vreme rămânem împreună, n-are ce.

Ochii îi sclipesc. Deși reticentă, mă urmează. Dimpotrivă, pe mine mă cheamă ceva și mai adânc în tenebrele acestui aeroport. Ne strecurăm pe un alt coridor, paralel cu primul.

Spațiul se lungește tot de-a lungul geamurilor aburite, iar peretele din spatele nostru are două uși deschise. Niciuna dintre ele nu este cea pe care am ieșit. Mă trece un fior. N-ar trebui să avem încredere în alte uși, dar, din nou, nu avem de ales.

— Nix, Rămâi un moment aici.

Alerg până în capătul celălalt, într-o cameră ce pare că dă afară. Cumva, pe undeva, tot ieșim noi de aici. Mă întorc spre Nix, oprită în fața celeilalte camere.

— Mindy? Mindy! Vino repede.

Mă apropii de ea încât să văd că din cameră se scurge apă pe coridor.

— Hai în cealaltă. Măcar e uscată.

Nix mă urmează. Camera seamănă cu prima în care am intrat, dar are o canapea la perete, ferită razelor de lumină naturală inundând covorul moale pe care-mi calcă cele două picioare. M-aș fi transformat oricum ca să închid ușa din spatele nostru, tocmai când văd valuri care se sparg de capătul coridorului.

— Chiț!

Nu înțeleg... spațiul nu-mi permite alte instincte. Mă arunc asupra ușilor duble din sticlă, împingându-le ca să ies afară pe terasă. Ne aflăm în partea opusă a clădirii, pe dale din piatră veche ce se pierd în zarea mării. Valurile înțețite de furtună se sparg de stâncile înalte deasupra cărora dorm clădiri distante. Straniu, când marea se retrage nu lasă în urmă colți de piatră, ci coloane sculptate neted, alcătuiind o construcție de neconceput. Visez? Uitându-mă în dreapta o văd pe Nix, trează și gâfâind bezmetic. Nu visez. Aerul din jurul meu are un iz de sare și de alge, ca malul mării din amintirile mele. Unde m-am pierdut, sau unde m-au uitat...

— Mindy, ce-i aici? Mă sperie zgomotul.

— Nu te îngrijora de asta, ne întoarcem la avion.

Mă întorc în cameră cu Nix, dar singura ușă se află acum înaintea noastră, ducând probabil în camera din mijloc. Iar nu avem de ales, decât să intrăm. Spațiul nu seamănă cu celelalte două: lipsesc obiectele, atmosfera este

rece, iar lumina slabă.

Ce se întâmplă aici? Covorul de sub noi este umed, din cauza apei care se scurge din tavan pe tencuiala netedă. Șiroaiele strălucesc, iar în reflexiile lor văd scene vagi, răsturnate. Momente ale trecutului meu. Cu cât mă uit mai insistent la ele, cu atât prind contur. Și culoare. Mă revăd în ziua când mi-am susținut interviul la grădina zoologică: stând în fotoliul din fața biroului directorial, înconjurați de geamuri mari care dau spre acvariul cu delfini. Directorul se află în fața mea, adresându-mi întrebări despre ce m-a adus acolo și ce mă recomandă. Resimt aceleași emoții din ziua respectivă, aceeași disonanță interioară între ce știu că m-ar face candidatul ideal și imposibilitatea de a expune public un astfel de talent... sau blestem. Cum explici cuiva că nu știi cu ce se hrănesc salamandrele, dar poți afla în câteva minute? Fără să te dai de gol că te-ai născut o eroare a naturii, pe care nimeni n-o înțelege prea bine. Nici măcar cei care te-au adus pe lume.

— Chiț.

Nu acum, Nix. Imaginea se cristalizează în luciul apei cu fiecare pas pe care-l fac în direcția ei. Sunt cei care m-au adus și m-au uitat acolo pe malul mării, ale căror chipuri nu mi le-am putut aminti vreodată.

— Chiț. Chiț!

O aud din ce în ce mai distant, dar contururile parcă reflectă acum și nuanțe vagi de culori. Nuanțele devin vii cum ar fi fost în realitate. Nu-mi dădeam seama dacă se mișcă siluetele, sau dacă unduirile apei îmi joacă feste. Parcă era un vis, cum n-am visat vreodată. Eu nu visez ...

— Chiț?

Nu, doar tu visezi, Nix, dar acum visez și eu. Dacă doar ating apa, o să pot visa...

Încerc să mă apropii mai mult, dar brusc nu mai pot să pun următorul pas în fața ultimului. Ceva mă ține. Cu greu mă rup de imaginile din fața mea ca să identific vinovata. Nix îmi mușcă unul dintre șireturi, trăgându-mă în urmă, refuzând să-i dea drumul cu toată încăpățânarea de care este în stare.

— Nix!!

Atunci, văzând că mi-a captat atenția, eliberează șiretul și începe să chițăie vehement, cum n-am mai auzit-o de când i-a fost pusă viața în pericol. Adică de azi dimineață, dar tot mă îngrijorează.

— În regulă, atunci, să vedem ce ai de spus, îi șoptesc.

Mă întorc în coridorul unde prin geamuri văd coloanele cum se mai descoperă puțin din vârtoarea apelor. Într-adevăr, pare că din pânțele mării se ridică insula, dezvăluind coloane și...

— Mindy, slavă cerului.

— Ce te-a apucat? mă răstesc la ea.

— Cum să te apropii de așa ceva?

— De trecutul meu?

— Țla nu era trecutul tău, Mindy.

— Ba da, era interviul de angajare la voi, dacă ai fi avut răbdare...

— Eu nu asta am văzut.

— Vrei să-mi spui că vedeai altceva în apa aia?



— Da, vedeam fundul mării și ceva șoptea din el să te apropii, că te va păstra pe veci în abisul ei, Mindy, nu-mi place locul ăsta. Nu înțeleg...

— Nici eu.

Vorbele-i mă îngheață. În liniștea dintre noi reușesc și eu să aud un murmur din spatele meu, dar refuz conștient să încerc a-i distinge cuvintele. Sau chemarea.

— Hai să plecăm de aici, Nix.

— Te rog. Accept să fim oriunde altundeva.

— Ne întoarcem în ultima cameră?

— Doar acolo nu.

— Atunci înapoi pe coridor, că altă ieșire din cameră nu văd.

Zicând acestea, sar înaintea ei, străbătând coridorul de abia-mi simt gheruțele cum ating podeaua. În capăt nu avem altă cale. Când mă întorc spre ea, văd iar o deschizătură în perete care nu se afla acolo înainte. Tiparul mi-e cunoscut.

— Intrăm? o întreb pe Nix.

— Doar dacă vrei să-mi stea inima.

Simțurile ei nu par la fel de alterate ca ale mele. Arunc o privire înăuntru, spre fotoliile familiare din prima cameră prin care am trecut. Covorul uscat mă atrage, la fel și liniștea pe care o emană, materialele moi absorbind ecoul pătrunzător al coridoarelor. Pierzându-mi forma, fără voia mea, deschid ușa dincolo de care se află pistele adormite. Asta era. Revin la transformare, să putem alerga amândouă spre borseta pe care o văd la distanță, acolo unde zăcea uitată pe jos. Ne îndreptăm spre ea ca spre un sanctuar de care vrem cu disperare să ne agățăm.

— Vreau să ne întoarcem la avion, îi spun când ajungem.

— Eu aș fi preferat să nu coborâm deloc din el.

— N-aș fi făcut-o dacă știam ce ne așteaptă aici, spun înainte de a-mi reveni.

Nix mai chițăie ceva înainte de a se cuibări în borseta pe care o prind la șold și ies cât pot de repede înapoi pe pista de aterizare. Ceața pare că s-a întetit, dar nu-mi fac probleme. Știu

că avionul mă așteaptă drept în fața intrării. Grăbesc pasul. Drept înainte. Dar, cu cât ar fi trebuit să devină mai vizibil avionul, cu atât ceața rămâne neschimbată; un zid imaterial dincolo de care se află o pistă goală.

— Drăcia naibii!

Strig, oprindu-mă în loc.

— Nu se poate așa ceva...

Continui să merg, tot înainte până sunt sigură că am străbătut dublul distanței de la debarcare până la aeroport. Mă opresc iar.

— DRĂCIA NAIBII!

Gâfâi, mă rotesc privind în jur, dar nu văd altceva decât carcasele unor avioane care n-au părăsit de mult pistele. Nix mi se zbate în borsetă, probabil speriată de strigătele mele. Ca s-o liniștesc o scot, și o țin la piept ca să înțeleagă că suntem bine, sau cel puțin, că vom fi bine. Îmi îmbrățișează busola, refuzând să-i mai dea drumul.

Silueta aeroportului abia se mai vede profilată din ceață ori din amintire. Suficient încât să mă ghideze înapoi. Deși n-aș mai intra,

tot mă apropii, simțindu-l singura legătură cu civilizația. Straniu. De ce aş atribui acestui spațiu calități vii? Doar din memorie se puteau naște, căci panourile sunt dezafectate și nu mai însufletește nimeni spațiul... Clar este abandonat. În schimb, poate așezarea pe care am văzut-o că se ridică deasupra mării va fi mai primitoare. Acolo trebuie să locuiască cineva. Cel puțin, așa sper.

Când Nix află situația în care ne aflăm, răspunde printr-o lamentare de chițâieli scâncite. După toate aceste schițâieli, acceptă în sfârșit să ne îndreptăm spre oraș.

Cu ea ascunsă în borsetă, înconjur aeroportul cât mă țin picioarele. Regăsesc priveliștea orașului; mult deasupra nivelului mării din care răsar acele coloane și arcade, străine și înalte, cred, la cum par doar pe jumătate cufundate în valurile înspumate.

Atolul formează între mine și oraș un mal în forma unei luni cu coarne de stâncă. Nu îndrăznesc să mă apropii mai mult de marginea lumii, deși sunt curioasă dacă orașul se afla

sub aceeași ceață, pe care am lăsat-o în urmă să învăluie în continuare aeroportul și pistele dezolante.

Dacă m-aș adapta la teren, n-aș obosi la fel de repede. Mă opresc și o scot pe Nix ca s-o avertizez din priviri, înainte de a o lăsa la sol. Speram să se mai liniștească astfel, dar când mă transform într-un linx tot scăpă un:

— Aiii!

...de mi se rupe sufletul. Mă preschimb în șoricel doar să-i spun:

— Nix, m-ai văzut în zeci de chipuri feline până acum, controlează-te.

— Iartă-mă, instinctele sunt aceleași, chiar dacă știi că ești tu.

— În regulă, oftez și mă transform la loc în linx.

Mai scăpă ea o schițăială, înainte de a se liniști brusc, privindu-mă plină de încredere. Așa da, îmi place atitudinea. Nu trebuie să ne lăsăm trădate de instincte.

După ce Nix dispăre în borsetă, o prind în dinți și-mi ascut simțurile ca să intrăm

în pădure. Un iz fin de lemn ars împletit cu briza sărată și scoarța umedă îmi dă speranță. Acolo unde s-a făcut focul, există viață. Copacii întunecați se înalță în jurul nostru precum coloanele unui templu profan. Trunchiurile din marmură întunecată ne însoțesc pe cărări neumbrate. Doar vântul ne însoțește, șuierând înspre noi ca o șoaptă îmbietoare.

La orizont apusul se șterge prin ceață, dar deasupra ne urmărește semiluna, împânzită de crengile coroanelor negre. Pare imaginea insulei răsturnată în oglinda unui timp incandescent; scurs pe marginea lagunei unde copacii se pierd, iar din mal răsare o bancă. Cum las borseta, Nix se zbate să iasă la iveală.

— Chiiiț! Chiț!

Sar pe bancă în ciuda protestelor ei instinctuale și încerc s-o liniștesc întrebând:

— Te-ai mai obișnuit?

— Nu, mereu o să mă sperie ochii cu pupile ascuțite.

Dar eu o privesc prin ochii mei mici, rotunzi și negri. Aștept să-și tragă sufletul pe bancă, să se cuibărească așa încât să se odihnească.



Stelele se aprind de-o dată. Întunericul din pânțelele pădurii este amețitor și dulce. Îl străpunge doar o singură sclipire violet, nemișcată. Instinctiv sar în spatele băncii și mă afund printre copaci. Oricât alerg, lumina rămâne la fel de distantă. Dimpotrivă, se stinge în fața ochilor mei. Contrastul nopții se scurge, topindu-se în lumina răsăritului. Pentru toată siguranța resimțită până atunci într-un imperiu al umbrelor, acum claritatea luminii le scoate

mindy & nix

colții la iveală. Mă urmăresc printre rădăcinile
noduroase peste care sar cu greu, urmate de
presimțirea că expunerea prezintă pericole
pe tărâmul unde am ajuns. Mă împiedic,
rostogolindu-mă printre umbre.



Îmi revin brusc, trezită de un strop de apă care mi-a căzut pe nas.

Nix doarme în continuare lângă mine. Oricât m-ar liniști s-o văd astfel, alunecând printre vise, n-o pot lăsa. Cu greu o trezesc pe Nix și mai greu ne punem în mișcare. Este reticentă în fața întunericului, protestând:

— Vai de mine și de mine, dar nu vedem nimic.

— Constelațiile și luna o să ne arate calea, îi amintesc.

Lumina acestora se scurge rece pe trunchiurile copacilor, așezându-se blând pe rădăcinile peste care sărim cu avânt. Pământul secat parcă împinge lemnul noduros mai tare afară din măruntaiele-i uscate. Gheruțele ne alunecă prin praf la aterizare. Peste crengile grele căzute la sol ne cățărăm una pe spatele celeilalte, să ne tragem reciproc deasupra.

Șoricei acrobați chiar n-am văzut la circ, am fi senzație.

Încerc să nu pierd malul din vedere, ca să fim de partea mai scurtă a drumului, unde copacii sunt mai rari. Întunericul menține vie presimțirea din vis, cum că trebuie să ne descurcăm din umbre până la împlinirea deplină a nopții. Sau până ajungem la orașul care se ivește în zare sub cerul de un azuriu crepuscular.

Toate clădirile adormite zac estompate în depărtare. Vânez din priviri dacă și unde se va aprinde vreo lumină, dar căsuțele din piatră cenușie se afundă mai adânc sub întunericul nopții. Bine gândit. Că orașul ar putea fi la fel de abandonat ca restul insulei nici nu mi-a trecut prin minte. Am înaintat orbește și dacă nu găsim un loc unde să fim în siguranță... Stai.

În sfârșit. Se aprinde prima fereastră, urmată de altele, dar toate strălucesc purpuriu, încât abia le disting de întuneric. Luminile dau viață ceții, îi conferă opacitatea de altfel latentă. Deși faptul că tremură asemeni flăcărilor mă

neliniștește, măcar este un semn de viață, oricât de nefamiliar. Îmi întorc reticentă privirea spre pădure, dar e prea târziu. Noaptea a risipit aproape complet ceața. Nu mai aveam unde să ne întoarcem odată ce bocancii mei nu mai frâng crenguțe, iar pământul devine un strat de nisip străveziu cu un vag miros de sulf.

Sentimentul de a fi pierdută pe un teren nefamiliar mă învăluie mai puternic. Nici să verific busola nu mi-a trecut prin minte până acum, deși o strângeam în pumn de când am lăsat copacii în urmă. Ar fi trebuit s-o fac de când rătăceam prin labirintul aeroportului. O ridic în fața ochilor, dar degeaba. Acul a luat-o razna, unduindu-se ca după niște valuri magnetice imperceptibile mie. Nu poate fixa nordul, iar eu tot nu-mi pot explica unde ne aflăm.

Totuși, n-ar trebui să mă mir că aici nu funcționează nimic așa cum sunt obișnuită, având în vedere labirintul coridoarelor. Știu doar că trebuie să ne întrecem cu noaptea și că distanța dintre noi și oraș se tot micșorează. Măcar suficient încât să observ canale care

șerpuiesc printre locuințe acolo unde m-aș fi așteptat să găsim străzi sau alei măcar.

Toate casele au fost construite ca un arhipelag, legate doar de podurile dintre terasele acoperite cu piatră cubică. Canalele par superficiale, dar când ajung pe marginea unuia dintre ele, constat că privesc în gol dublu înălțimii umane. Pereții netezi nu au scări sau alte metode de a coborî. Oricum, nu m-aș fi încumetat să ating stratul fin de nisip străveziu așezat la fund, scurs printre crăpături.

Îmi ridic privirea, urmând fațadele finisate în continuarea pereților, construite din aceleași blocuri de piatră cenușie. Le mai sparg ritmul doar geamurile de la etajele mansardate unde, pe malul opus, văd o singură lumină violet aprinsă. Oare cum ajung acolo? Caut din priviri cel mai apropiat pod care face legătura între terase, mai în stânga de unde ne aflăm. Pe când mă îndrept spre el, simt cum îmi scrâșnește ceva sub pași. Mai și strălucește. Sare? Să fi fost cândva canalele străbătute de apa mării? Și să fi secat când insula a început să se ridice din

mare? Firește. Altfel nu s-ar fi văzut templul. Stai, cum este posibil ca o insulă să se ridice din mare, după ce a fost scufundată? Mai plauzibil ar fi ca marea să se retragă, dar un reflux atât de puternic iar nu este posibil. Încercând în zadar să înțeleg lumea în care ne aflăm, pun primul pas pe scândurile ce traversează canalul.

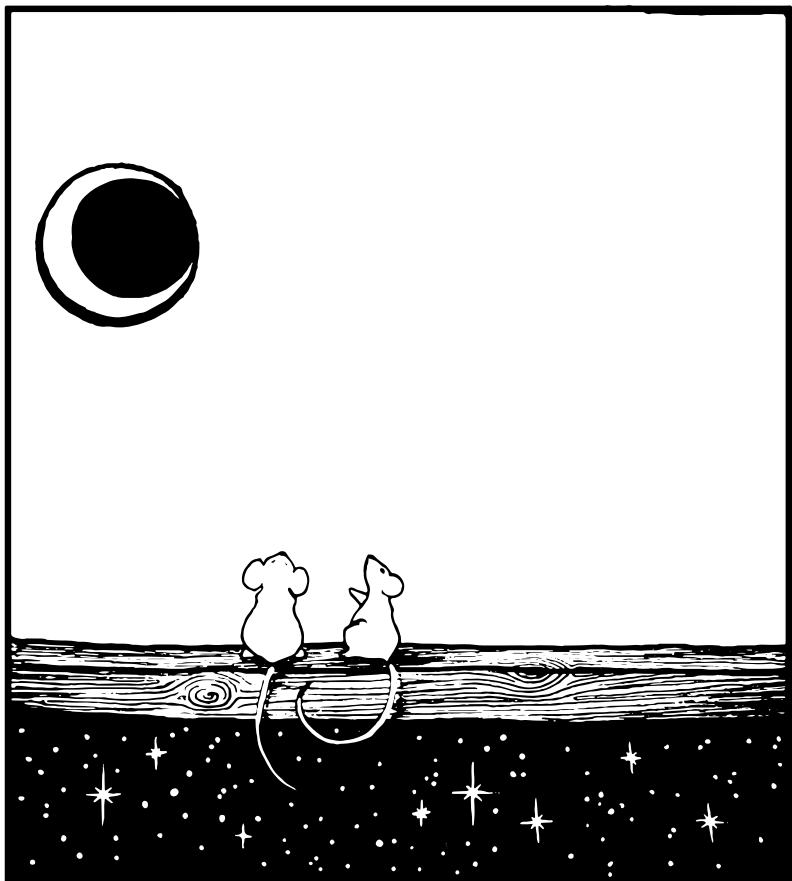
Tot podul este din lemn, cu balustrada lustruită, probabil, de la toți trecătorii care s-au sprijinit de ea de-a lungul veacurilor. Nu-mi pot abține instinctul de a mă apleca spre lemnul crud, inspirând adânc izul impregnat de apa mării; sărat și împânzit de alge. Într-adevăr, cândva orașului trebuie să-i fi curs apă de-a lungul venelor secate. Oprită, cum sunt, în mijlocul podului, privesc de-a lungul canalului ce se afundă la dreapta, mai adânc în inima așezării, probabil.

Deasupra acoperișurilor cu șindrile lipsă cerul s-a întunecat de-a binelea, dar nu mai văd nicio stea să-i străpungă vălul. Mai devreme, pe banca din pădure, erau la locul lor. Nu-mi pare să se fi înorat între timp.

mindy & nix

Nix!

Cu siguranță este bulversată după toată alergătura. O scot și o așez pe balustradă, apoi mă urc la rândul meu lângă ea, întrebând-o:



— Cum te simți?

Mă privește stăruitor înainte de a-mi

recunoaște:

— Mi-e cam frică. Aici nu-i apă, nici verde. Totul e piatră și...

— Ai încredere în mine?

— Cu viața mea, se pare.

— Atunci crede-mă că ne vom întoarce cu bine. Uite, acolo, vezi că sunt lumini la geamuri?

Nix își întoarce privirea îndărăt și înapoi la mine, dar nu scoate o vorbă.

— Asta înseamnă că orașul e totuși locuit, o lămuresc. Cineva tot ne va primi la noapte, iar mâine vom căuta o altă cale de a pleca de aici.

Aș fi crezut că unde se află canale și mare, trebuie să existe și un port, în orice direcție ne-ar purta corăbiile. După o scurtă ezitare, Nix chițăie:

— Bine, dar hai să ne grăbim. Luna e cam de mulțisor pe cer...

Luna? Privirea îmi gravitează imediat spre constelații. Ce se petrece aici? Nix are dreptate, luna se vede profilată pe întunericul senin, asemenea miilor de stele împrăștiate prin întuneric în aceeași țesătură antică ce-mi

este cunoscută. Reflexia acestora din geamuri aduce la viață galaxiile violet. Nu vreau să aflu. Îi șoptesc doar:

— Ai dreptate... hai să găsim unde putem înnopta.

Norii n-ar fi avut timp să se spargă, cum de altfel nici nu adumbriseră vreodată cerul. Înapoi la forma umană, mă trece un fior mut atunci când nu mai văd nicio lumină pe fundalul nopții. Cum era de așteptat. În lumea asta, cel puțin.

Cu Nix în siguranța borsetei mă grăbesc să traversez podul spre singura fereastră sclipind violet de la etajul superior al unei case de altfel banală în acest ansamblu arhitectural. Structura de rezistență a clădirii este alcătuită doar din piatră brută; netăiată nici de lemn, sau de vreun ornament, doar de sticlă. Suprafața ferestrelor zace ternă, fiind nemarcată de lumina stelelor sau a lunii. Probabil Nix le-ar vedea strălucind precum oglinda unui lac.

Înconjur clădirea până când găsesc o ușă din lemn tocit, având un cap de leu arămiu

cu care pot bate să-mi anunț prezența. Și bat, observând metalul cum reflectă strălucirile violet de la geam. Bat până se aud pași în spatele ușii, dar nicio cheie răsucită în broască înainte de a se deschide. Dincolo de prag ne întâmpină o apariție feminină subțire, cu părul prins nonșalant într-un coc, înveșmântată în straturi de materiale diverse, dar de același alb îngălbenit în timp, volănașe la gât și mănuși fără degete cu câteva găuri. La vederea mea, ochii-i verzi și strălucitori, aproape fosforescenți, se căscă plini de mirare. Gesturile-i elegante, trădând o urmă de letargie, le întrerup brusc:

— N-aș fi vrut să vă deranjez, dar, vedeți am pățit o nenorocire.

— Asta mi-am dat seama, cei ca tine n-au ce căuta în orașul ăsta.

— Cei ca mine, ați spus?

— Hai, drăguța, intră repede până nu te vede altcineva că ești aici. Vai și amar de sufletul tău dacă mai rămâneai mult pe afară.

După ce trec pe lângă ea mă izbește un miros jilav, ca de anticariat prost întreținut.

Pereții sunt la fel de cruzi pe interior, piatra fiind lipsită de orice finisaj. În spatele meu aud cum ușa este închisă cu zăvorul, iar pe misterioasa gazdă spunând:

— La dreapta, în sufragerie.

Îmi întorc privirea spre spațiul înțesat de mobilă sculptată, picturi crăpate, perdele șifonate, lumânări scurse și sticle din cristal.

— Haide, ia loc, drăguța, nu te sfi. Și uitasem, cum te cheamă?

— Mindy, îi răspund înainte de a mă trânti într-un fotoliu cât mai departe de geam.

— Mie mi se spune Zaraza.

Gazda mi s-a prezentat cu o mână așezată teatral pe piept, în timp ce cu cealaltă aprindea lumânările din jurul nostru. Cu fiecare flacăară umbrele se împrăștie. Camera prinde din ce în ce mai mult nuanța frunzelor tomnatice. Deci nu lumina este violet, ci sticla prin care trece până să ajungă în stradă.

Încheindu-și ritualul, Zaraza se așează pe o canapea micuță, în fața mea, așteptând întrebarea:

— Nu trebuia să mă aflu afară? De ce?

— Nu pe timpul nopții. Când se risipește ceața te poate vedea oricine. Nu, drăguța, trebuie să fii atentă la ce mișună prin oraș. Noi, cei care locuim aici de multe generații, suntem suflete de bună credință, spre deosebire de barcangii, desigur. De ăia trebuie să te ferești. Ziua ești în siguranță: ceața te mai ascunde privirii. Noaptea e prea senină, iar barcangiii ăia bântuie tot timpul. N-au liniște, zău îți spun.

— Am înțeles, cred, o să-i evit până găsesc portul. Aveți un port aici, nu-i așa?

Zaraza își trage picioarele sub ea și se înclină înainte, spre mine. Își încrețește nasul înainte de a răspunde:

— Orice ai face, nu te duce în port. Acolo, atârnați în corăbii... zac barcangiii.

— Iar barcangiii... cine sunt?

— Lungă mai e povestea.

— Nu mă grăbesc nicăieri.

— Atunci, ascultă la mine. Cândva, prin canalele pe care le-ai văzut. Mai mult ca sigur le-ai văzut, nu-i așa?

Scutur aprobator din cap.

— Așa, cum spuneam, prin ele intra apa mării în oraș, iar pe ea veneau gondolele. Ne aduceau bunătăți din toate colțurile lumii, chiar și scorțișoară. Cunoști scorțișoara?

Scutur iar aprobator din cap.

— Nimic mai aromat pe lume. Ah, mult timp a trecut de atunci, nu știu cât de mult, noi nu socotim nici nopți, nici ani. Mult, în orice caz. M-am pierdut. Ziceam despre marea care s-a retras... De fapt, insula s-a ridicat din ea. Curioasă treabă, dar am văzut-o cu ochii mei. Încetul cu încetul, apa din canale a secăt, iar ca să te lămuresc despre barcangii, atât de bruscă a fost ridicarea insulei, încât toate corăbiile din port, ancorate-n maluri și legate de ponton, au rămas suspendate. Nu știu cum au ținut frânghiile, dar le poți vedea atârinate pe fiecare, precum un cocon de fluture, bătute de levant de-a lungul stâncilor care au răsărit din mare. Doar că din ele nu ies fluturi, ci barcangii despre care-ți spuneam.

O privesc atent în timp ce-mi



povestește, părându-mi-se în mod straniu că seamănă din ce în ce mai mult cu o felină. Nu doar datorită poziției în care șade, întinsă pe canapea, dar și din cauza mișcărilor legănate ale gâtului pe care le face când punctează o propoziție. Cu cât o privesc mai mult, cu atât asemănarea mi se pare mai izbitoare: cască teatral, lăsând să i se vadă dinții mici, cu canini ascuțiți, iar ochii ei scăpără parcă din pupile nefiresc de înguste.

— În fiecare zi și noapte, vechii traficanți ai canalelor escaladează funiile înapoi în oraș, patrulând cum o făceau odinioară, dar doar din inerție, fără să aducă vreun beneficiu real cuiva. Nu sunt periculoși pentru noi, dar nu cred că s-ar bucura să te vadă pe tine.

— De ce crezi asta?

— Pentru că vii din lumea care i-a trădat. Lumea care i-a uitat și nu s-a mai interesat nici de soarta lor, nici de-a noastră. Ceea ce ne diferențiază e că de la un timp s-au uitat pe ei înșiși. Chiar... tu ce cauți aici?

Îi povestesc aventura labirintică și

stranie prin care am trecut până să ajung la ea, mărturisindu-i:

— Speram să găsec pe cineva care știe cum să părăsec insula.

— Nicio corabie nu mai pleacă din port, iar altă cale pe care să te întorci eu nu știu. Ești liberă să întreb alții din oraș, mâine, pe ceață. Eu te pot ajuta doar cu o cameră unde să înnoptezi, dacă dorești...

Cuvintele-i se opresc brusc, de-ndată ce observă cu o privire curioasă cum Nix mi se zbate din borsetă.

— Ce ascunzi acolo?

— Iartă-mă, trebuia să-ți spun că nu sunt singură.

Desprind catarama de la brâu, așezând borseta pe marginea fotoliului ca s-o scot pe Nix la vedere. Zaraza, de cum o fixează cu privirea, se înfoie și-și împinge unghiile lungi adânc în coapse. Nici micuța nu pare mai liniștită, ba dimpotrivă, respirația-i este agitată.

— Ea e Nix, iar eu... trebuie să-ți arăt...

Nu ezit să mă transform în șoricel, la timp

încât să prind mina ei terifiată acompaniată de:

— Vai de mine și de mine, Mindy, pune-mă la loc în ascunzătoare.

Mai devreme nu i-aș fi înțeles reacția. În fața noastră, pe canapea, Zaraza apare într-o formă desăvârșită de pisică, mieunând la noi. Nu m-am înșelat.

— Nu-ți face griji, o liniștesc și mă transform într-o felină la rândul meu.

Nobilă, venerată și distrasă. Sar pe covor, iar Zaraza vine-n întâmpinarea mea, dându-mi târcoale.

— Măi, măi, ce-avem noi aici? mă întrebă ea cu vădită curiozitate. Ce specimen rar ești tu.

Perspicace observația, eu n-am întâlnit pe altcineva ca mine.

— Sunt capabilă de metamorfoză, o lămuresc. Știu toate formele animale, dar nu știu de unde sau de ce. Mai bine mi-ai spune de ce te văd pe tine sub două forme diferite, că nici așa ceva n-am întâlnit până acum.

— Suntem blestemați să trăim și sub aspectul nostru instinctual, cu excepția

barcangiilor care au fost atât de orbiți de dezastru încât și l-au uitat. Oricum, probabil că aveau aspect de plătică sau șalău. Nu-i mare pierdere, dacă mă întrebi pe mine. Iar m-am pierdut, îți spuneam despre natura mea felină. Spre deosebire de tine, eu nu mă pot metamorfoza, pentru că nu-mi simt formele distincte. Percepția mea e mai degrabă una integrată, de himeră.

— Puteai să te transformi?

— Cândva, de mult...

Privirea îi alunecă-n melancolie. Mă apropii de ea, curioasă că-i înțelegeam vorbele atât de limpede în ambele forme. De regulă, comunicarea cu animalele este o experiență mai primitivă decât aceasta. Simt că nu este momentul să cer mai multe explicații.

Mă întorc spre rucsacul sprijinit de fotoliu, cu sufletul sfâșiat de spaima care i se citește lui Nix în privire. Dinăuntru scot în colți un pliculeț cu scorțișoară, întorcându-mă cu el pentru a-i alina dorul unei lumi pentru care Zaraza și ceilalți nu mai existau de mult. Ochii

îi sclipesc aprinși de amintirile care-i zăcuseră mocnite.

— Cum aş putea să mă revanșez?

— Mă interesează doar să fie Nix în siguranță dacă rămânem aici peste noapte.

Zaraza se uită scurt peste umărul meu, apoi ochii ei strălucitori îi întâlnesc pe ai mei.

— Sunteți în siguranță aici, am reacționat instinctiv la vederea ei. Măcar jumătate din mine se poate controla.

Liniștită de răspuns, o urmez pe Zaraza, iar în formă umană, care ne conduce în dormitorul de la etaj unde să ne odihnim sub un baldachin din pânze vechi, rupte pe alocuri. Mai întâi o eliberez pe Nix în mătășurile șifonate. Cât se afundă-n ele, îmi zăresc reflexia din oglindă. Părul prins mi s-a cam ciufulit, dar după ochii încă nerăpuși de somn și tenul îmbujorat de adrenalina de mai devreme nu par chiar atât de răvășită. Apă în care să am încredere tot n-am găsit.

Mă resemnez tacit. Sub privirile stăruitoare ale lui Nix, îmi las rucsacul sprijinit

de rama patului scârțâind în semn de protest, așez busola pe noptieră și mă arunc lângă ea. Prima reacție primită este:

— Vai de mine și de mine, ce m-a speriat pisicuța.

— Să nu-ție fie frică de Zaraza. Cred că de altele ar trebui să ne temem.

Văd o urmă de îndoială în ochii ei negri, strălucind totuși atât de cald în bătaia flăcărilor. Parcă ne înconjură o toamnă caldă, lichidă la fundul unui pahar de chihlimbar.

— Stai liniștită, acum suntem în siguranță aici.

— Aici...unde?

— Nu sunt sigură, îi răspund și privesc instinctiv spre busolă.

Acul zace cuminte, fixat în direcția nordului aflat dincolo de ferestre. Precum stelele, se pare că orice altă orientare mi-este permisă doar într-un chip animal. Ca om sunt complet pierdută pe tărâmurile acestea. Trebuie să aibă Zaraza o hartă pe undeva. Mâine... Acum Nix se cuibărește între mine și cearceafurile cu



aceiași miros jilav pe care l-am simțit de când am intrat în locuință.

Nu este doar jilav, ci și sărat. Ca marea. Poate că atolul a fost cândva complet scufundat. Ating apa infinită și mă cufund în adâncurile-i, până simt că rămân fără aer. Înot la nesfârșit spre suprafață prin curenții mătăsoși care-mi opun rezistență. Când ies din valuri; din apa rece inspir un aer și mai rece. Spuma valurilor mă împinge, rostogolindu-mi-se peste umeri. Nu văd. Trebuie să-mi șterg apa sărată din ochi, să pot privi spre atol, dar de fiecare dată sunt stropită cu alta. Orașul nu se ivește de dincolo de malul înalt, doar stâncile și toate corăbiile atârdate pe fațada lor cu sfori de aceeași grosime, deși de lungimi diferite. Dincolo de ultima provă, piatra spartă neregulat devine sculptată cu grijă în coloane, arcade și statui ce-mi par zeități încă neîntâlnite de mine în vreo mitologie cunoscută. Simt cum curenții mă trag înapoi în adâncuri. Mă opun, încep să înot disperată spre atol. Nu trebuie să mă vadă. Nu trebuie să știe că ne-am întors.

Mă scufund, să mă acopere marea, dar la fiecare gură de aer îi văd cum escaladează frânghiile spre mal. Ei trebuie să fie, acele umbre ce seamănă cu siluete umane. De la distanță nu pot fi sigură. Dacă m-aș apropia prea mult, n-aș mai fi în siguranță. Totuși mă avânt prin valurile înghețate sperând că nu se vor deranja de mine cum nici eu nu-i mai privesc măcar. Coloanele sunt singurele de care vreau să mă apropii. Sunt încă departe de ele când simt alte pietre sub picioare. Întâi le ating, apoi pășesc pe ele, până-mi dau seama că sunt de fapt trepte masive, de o lățime inumană. Continui să le urc, lăsând marea să mi se scurgă de pe piele. Valurile mă izbesc, făcându-mă să-mi pierd puțin câte puțin din echilibru, până ajung să mă sprijin de una dintre coloane cu toată greutatea mea. Piatra netedă mi se lipește mai adânc de palme. Respir ușurată.

În spate urmează altele, într-un șir care se pierde prin întunericul de sub arcadele sculptate. Toate statuile din jur indică prin mâini, săbii, înclinări, aripi, cozi, priviri sau

gheare drept în inima aceluia capăt întunecat. Mi-am revenit cât să mă îndepărtez de coloana care mă susține. Valurile încă urlă în urma mea, dar încep să-mi aud și tălpile ude cum se lipesc de lespezile din marmură. Urmez statuile, ca printr-o transă în care toate senzațiile-mi sunt amortite, până apare o lumină.

Am înaintat atât de mult, încât valurile au amuțit, iar ecoul pașilor mei răsună de parcă ar umple măruntaiele pământului. Lumina, tot vagă și violet, rămâne la fel de distantă. Oricât aş crede că mă apropii de ea, nu ajung niciodată. Brusc, dispare ca smulsă, iar mie îmi fuge pământul de sub picioare. Nu mai văd nimic, doar întuneric în jurul meu, infinit și mătăsos. Ca marea. Cad în gol.



Visul, țesut pe marginile ciudățeniilor povestite de Zaraza se risipește în lumina difuză a zorilor. Dar imaginile rămase mă bântuie în continuare, chemându-mă înapoi acolo, sub insulă, în acel templu inefabil unde caut... O să-mi amintesc ce caut.

Nix pare că s-a trezit deodată cu mine. N-o să-i placă ce urmează să-i propun.

— S-a făcut dimineață? Ce-am visat?

— Ai visat unde trebuie să ajungem.

— Unde? Acasă, unde vom planta căpșuni, așa mi-ai spus.

— Nu încă. După ce explorăm templul de sub insulă.

— Vai de mine și de mine.

O înghiontesc ușor să-și vină în fire.

— Curaj, Nix.

Sar din pat înapoi pe două picioare, ca să

pot înlătura draperiile. Ceață. Este zi și putem să ne plimbăm nestingherite. Era timpul să mă echipez la loc, s-o ascund pe Nix în borsetă și să cobor strigând-o pe Zaraza. Felina mă aștepta pe aceeași canapea, sorbind lapte fierbinte cu scorțișoară dintr-o cană. Îmi oferă și mie, dar o refuz. Nu-mi pot lua gândul de la o lume întreagă, acum dispărută, ce a trăit cândva chiar sub noi. O întreb despre templu, dar ezită să-mi răspundă, avertizându-mă doar:

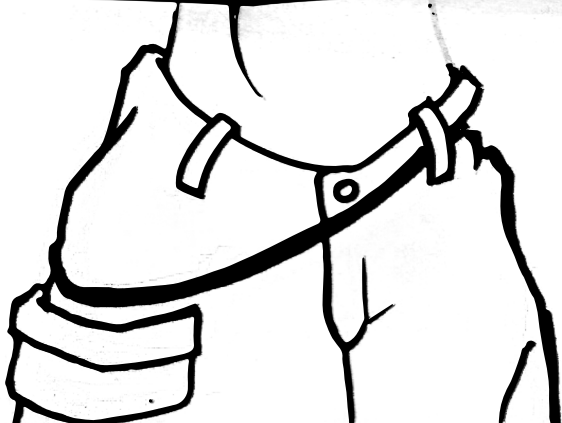
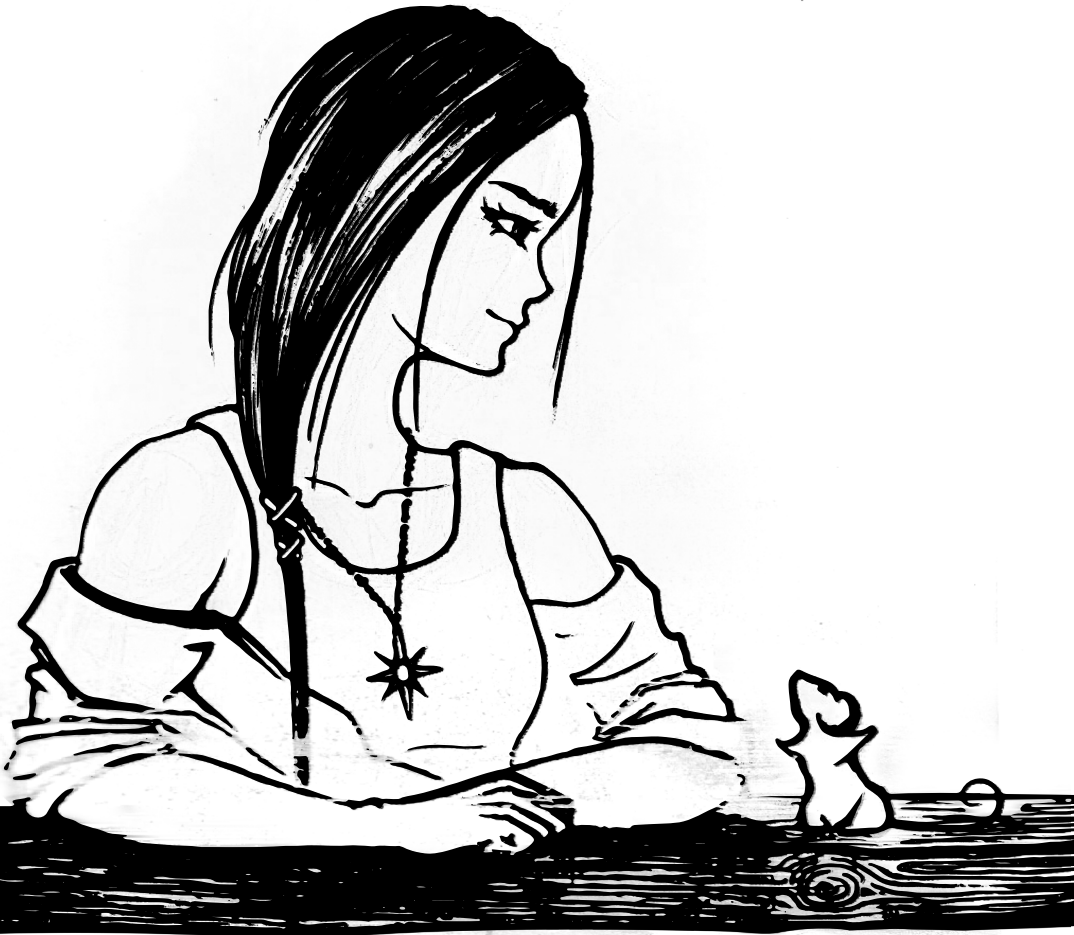
— Nici tu n-ai ce căuta acolo. Cu atât mai puțin prin canale pe unde se plimbă... știi tu. Rămâi pe unde sunt podurile, dacă vrei să mai pleci de pe insulă.

Chiar are o hartă, deși complet inutilă, pe care a împrumutat-o de mult din biblioteca unui șacal de arheolog și ar prefera să i-o înapoiez. De altfel, sugerează că mi-ar fi mai de ajutor, căci e arheolog, pe când ea, o simplă cântăreață.

— Nu știi pe unde l-aș putea găsi?

— În partea cealaltă a orașului, pe străzile dinspre port. Eu nu merg niciodată acolo. Tu ești liberă s-o faci, dar să-ți amintești că fără

mindy & nix



Încuviințez ultimele-i cuvinte și ies afară. Departe de privirile ei, pe un pod, mă opresc să-mi amintesc instinctele de șacal. Miros fin, auz ascuțit și vânător. Astfel o să-l recunosc mai repede pe cel indicat de Zaraza; cel pe nume Aseroth.

Nix, așteptând cuminte pe trotuar, nu reacționează la schimbarea mea radicală. De-a lungul perioadei în care am lucrat la grădina zoologică m-a văzut luând înfățișări foarte diferite pentru a înțelege tot ce se întâmpla cu animalele de care aveam grijă; de la șerpi, la ratoni, crocodili, struți, tigri și până la feneci. Ca șacal mă vede pentru prima oară. Nu pare să-i displacă.

Îmi aplec botul ca Nix să-mi poată urca pe ceafă, sperând că se va ține bine de coamă cât aveam să gonesc. O făcea. Simt cum îmi trage ușor de blană, mai ales atunci când cotesc pe câte o străduță lăturalnică. Nu știam încotro ne îndreptăm prin împânzișul străduțelor înguste, trecând poduri în grabă pentru a-l traversa

prin ceața care ne ascunde. După ore întregi de străbătut inima orașului, tot nu-i miros aroma prin briza ce bate dinspre mare. Ironic, acum câns aş fi putut să mă orientez după busolă, aceea indică nordul, nu misteriosul individ pe care îl căutăm.

Casele apar în continuare finisate din piatră perfectă, lăsată în paragină, după ce viziunea omului acoperise tot pământul cu atingeri ordonate. N-au mai rămas nici flori, nici copaci, nici măcar o grădină în care natura să fie liberă. Doar nisipul străveziu... și vântul calm ce bătuse norii din spatele ceții. Lumile se intersectează doar când cerul se reflectă în suprafețele ferestrelor.

Uneori, de pe câte un pod sau margine de canal, mai prind vreo umbră a unui barcangiu. Toți arată la fel, cu trăsăturile șterse de pe chipuri; siluete fantomatice într-o stare deplorabilă: în haine zdrențuite, cu funii aruncate peste umăr și înaintând pe fundul canalelor aproape târându-se. Ca șacal mă atrage miasma lor, parcă ar fi leșuri.

Văzându-i, mă trec fiori și pășesc mereu cu grijă înapoi prin zonele în care ceața este mai deasă. Lăbuțele moi ajută la trecerea neobservată, deși câte o scândură de pod mai trosnește din când în când. Deși casele se răresc, încă n-am văzut pe nimeni, dar... parcă totuși am simțit un miros familiar.

Cum în fața mea se ivește capătul insulei, știu că trebuie oricum să mă întorc. Nu vreau să mă apropiu de mal, să risc o privire dincolo de marginea lumii unde atârnă corăbiile... și barcangii lor. Trecusem în drumul meu pe lângă scheletul metalic al unei nave, arborat între case ca o statuie naufragiată. La întoarcere, observ un munte de blană gri cum își arcuiește spatele și se ridică dintre fiare. El trebuie să fie. Aseroth. Rămân țintuită în loc departe de el, dar îl simt. O simt și pe Nix cum strânge mai tare de coamă. Mă liniștește că-i în siguranță, la cum am alergat-o.

Înaintează lent spre el, prin dunele risipite ale ceții. El își întoarce de-ndată privirea spre mine, fără s-o mai mute altundeva sau

să clipească măcar. Pare la fel de surprins ca Zaraza să mă vadă aici, ba chiar mai mult când mă aude că-i știu numele:

— Aseroth?

— Singurul șacal blestemat, da. Cine, sau ce, ești tu? Nu miroși deloc familiar.

— Mă numesc Mindy. Deasupra mea o port pe Nix.

Timp de o fracțiune de secundă își desprinde privirea de mine și clipește.

— De ce mă căutați?

— Zaraza mi-a spus să te găsesc.

— Zaraza... nu-mi vine a crede că mătîșorul nostru a schimbat măcar două vorbe cu-n șacal.

Mă privește intens, dar nu amenințător, având răbdare să înțeleagă de ce nu sunt legată de un aspect anume și cum am ajuns pe insulă în grija Zarazei care mi-a povestit câte ceva despre orașul straniu în care ne-am rătăcit. Am încheiat cu visul.

— Iar acum, lasă-mă să ghicesc: te afli în fața mea, ca să te îndrum spre templu. Ai visat

o reproducere fidelă, dar nu te-aș sfătui să te riști prin mare până la trepte. Saltul ar fi prea periculos, iar barcangiii de pe drum ar încerca să te prindă cu orice preț...

— ...pentru că ai mei i-au uitat, iar ei, la rândul lor, și-au uitat aspectul.

— Zaraza ți-a spus. Nenorociții au fost lăsați să putrezească înaintea corăbiilor. Așa e. Dacă te află, nu te vor lăsa să mai scapi vreodată de aici. Vrei să te întorci de unde ai venit, nu-i așa?

— Nu încă. Vreau să aflu mai multe despre templu. Zaraza nu știa, sau n-a vrut să-și amintească nimic.

— Am să-ți arăt ceva. Urmează-mă.

Aseroth își îndreaptă spatele și pentru prima oară privirea îi alunecă dincolo de mine. Când pornește din loc ne luăm după el fără ezitare.

— Până ajungem, îmi spui cum cobor acolo?

— Prin canale.

Auzindu-i cuvintele mă străbate un fior.

Imaginea vagă a unui barcangiu letargic îmi revine-n minte pentru o fracțiune de secundă. Dar, cât mai durează lumina zilei, ceața ar fi trebuit să mă ascundă. Încerc să-mi stăpânesc neliniștea din următoarele cuvinte:

— Canale sunt peste tot. Am nevoie de instrucțiuni mai specifice.

— Sunt multe intrări, toate la intersecții. Trebuie căutate bine, fiind acoperite de un strat subțire de nisip așezat deasupra.

— Stai, dacă dau nisipul la o parte, nu vor observa barcangiii?

Șacalul trece peste un pod, apoi sare prin două terase adiacente. Se oprește un moment, cât să-mi răspundă:

— Nu știi, este un risc pe care ți-l vei asuma.

Fără alte cuvinte, înconjoară casa și împinge singura ușă neîncuiată în lături. Îmi aplec botul pentru a o lăsa pe Nix să coboare și îi urmez silueta, acum înaltă și uscățivă în spatele paltonului întunecat. Aseroth își trece degetele prin șuvițele negre de păr, apoi mă invită să mă

așez pe canapeaua moale. Camera este înțesată de trofee pe pereți, fosile împrăștiate pe un birou și arhive fotografice care dau pe afară. Impresionată de colecție, nu-mi pot abține întrebarea:

— Cine ești?

— Singurul dintre arheologii care au descins în templu și s-a mai și întors. Pe vremuri am fost mai mulți care ne-am aventurat într-acolo, dar nu de când am fost blestemați.

Îi ascult cuvintele în timp ce-și toarnă un lichid sângerieu în paharul așezat la pervazul gemurilor de aceeași nuanță.

— Ce ai găsit?

— Nimic ce să pot aduce înapoi. Doar templul din marmură, tocită de apa corozivă a mării. Și statui, masive, sinistre...

Îl observ cum pare transpus într-o reverie pe care nu este dispus s-o împărtășească, așa că nu insist.

— Statuile erau a vechilor aspecte animale pe care preoții le divinizau cândva. Anatomia lor era himerică. Uită-te în spatele tău...

Unde văd pictura unei statui aproape distrusă, dar având picioare de femeie și aripi de vultur.

— ...N-am avut cum s-o aduc la suprafață, dar i-am pictat o reproducere fidelă. Statuile aveau rol de călăuze, aflându-se la intersecții încât să îndrume fiecare preot cu aleșii speciei în camerele de consiliu. Preoții erau mediatori între specii. Pe atunci, oamenii și animalele trăiau în pace datorită lor. Erau cei care prin transformare puteau să comunice ca să mențină echilibrul.

— Echilibrul...?

— ...dintre specii, micuțo. Cel uitat. Când au fost uitate și aspectele.

— Nu-i adevărat. Eu sunt metamorf, altfel nu puteam să am grijă de toate animalele din grădina zoologică.

— Nu mulți mai sunt ca tine. Cei de aici suntem blestemați, iar cei de dincolo nu-și mai amintesc. Natura s-a uitat.

— Și asta ce înseamnă?

— Că natura condamnă la uitare...

...cum au fost uitate statuile precum cea pe care o privesc, deși mai sfărâmată decât mi se arătase în vis. Nu doar atât, dar se află altundeva: în aeroport. Indică spre stânga, dar acolo alta arată spre dreapta. Dreapta, dreapta și acolo se scurg, mă scurg. Lumea se răstoarnă înapoi în templu, dar traseul rămâne același. Le urmez, călare pe un șacal. Nu, Aseroth le urmează, până iar ne scurgem; noi și restul templului.

Lumina. La capătul traseului pe care mi-l aminteam se află doar apă strălucind violet. Scursă din pereți. Așa cum se scurg amintirile.



Parcă-mi aud numele și clipesc să văd pictura statuii peste fundalul obișnuit al umbrelor impenetrabile. Am visat? Doar dacă Nix ar fi adormit în borsetă.

— Mindy?

— Hm... am adormit?

— Așa se pare. Te-am întrebat dacă-ți amintești ce cauți în templu?

— Nu știu...

— Echilibru, asta cauți.

Mă ridic de pe canapea să mă asigur că eram trează de-a binele. Cerul din spatele lui se întunecase dincolo de sticla vișinie. Trebuie să plecăm înainte de lăsarea nopții. Se pare că s-a gândit la același pericol.

Aseroth se ridică și mă conduce la ușă, de unde-mi arată colțul îndepărtat al orașului pe unde a coborât el, de mult, în templu.

— Aveți grijă acolo... în subteran. Eu nu

m-aș întoarce acolo. Ai curaj, șoricico.

— De unde știi...

— Ochii rotunzi, nasul mic, urechile atente, gheruțele alea... ar fi câteva semne.

O privește prelung pe Nix, ochii părând că i se înseninează. Cât mai am rucsacul, scotocesc după harta de la Zaraza pe care i-o înapoiez.

Redevin șoricel. Ceața subțire mă neliniștește, purtând un presentiment chiar mai sumbru de la nivelul trotuarului.

— Mindy, un șacal, Mindy, n-am văzut niciodată unul adevărat. Sunt așa mari și înfiorători.

— Doar dacă nu le vorbești limba.

— Știe cum ieșim de aici?

— Știe cum ajungem în templu.

— Vai de mine și de mine.

— Vai de noi toți, dacă nu ajungem acolo.

— De ce?

— Amintește-ți ce am visat.

Nix nu mai opune rezistență, lăsându-mă s-o pun în siguranță înainte de a părăsi terasa. În loc să continui pe pod, așez un pas în

fața celuilalt pe marginea canalului. Aleg unde mă așez, lăsându-mi picioarele să atârne prin ceață. Se mai risipiseră din dunele cenușii, dar nu mai văd niciun barcangiu.

Nici ei n-ar trebui să mă vadă.

Mă las ușor să alunec pe pereții din piatră abrazivă până la fundul canalelor, amortizând căderea pe vârfuri. De unde am coborât nu mai văd malul, acum pierdut dincolo de ceață. Oricum, nu părea să existe o cale de a escalada, deci este cam târziu să ne răzgândim.

Nu ne rămâne decât să ne apropiem de intersecția celor trei brațe ale canalului. Pășesc atent, pașii mei afundându-se ușor în stratul subțire de nisip străveziu, care se află sub ei. Îngenunchez.

Chiar dacă apa s-a retras, prin canale mai curge încă izul apei sărate, purtat în valuri dinspre port. Mătur nisipul străveziu la o parte, îndepărtându-i straturile fine până simt



rizurile dure ale capacului sub atingerea mea. De sub veacurile prăfuite iese la iveală o stemă: caracatița încolăcită pe corabie sub lună plină. Sunt sigură că am văzut simbolul și pe sigiliul hărții.

Capacul parcă ar fi împietrit. Abia reușesc să-l dau la o parte, căci de ridicat oricum nu s-ar fi pus problema. Dincolo de sigiliu se cascadează un întuneric impenetrabil, respirând un aer îmbâcsit. Știu că templul este prea înalt ca să risc o cădere liberă de-a lungul puțului.

Bune ar fi fost sforile unui barcangiu.

Nici bine nu-mi trece ultimul gând, că văd o siluetă vagă în depărtarea unuia dintre canale. Deși înaintează cu pași letargici, îl aduc mai aproape de mine. Acum chiar am încurcat-o. O-scot pe Nix din borsetă cât pot de repede, sperând în zadar ca ea să nu-l fi văzut. Micuța îmi freamătă în palme și chițăie turbat.

N-am timp să-i explic.

Barcangiuul se apropie, tot fără chip, ca în vis. Îi disting doar conturul, sforile aruncate peste umăr, miasma purtată de curenți până

la mine. Ce am nevoie? Să mă orientez pe întuneric, s-o port pe Nix cu mine și să fiu mai agilă decât barcangiul... ultima n-ar trebui să fie chiar imposibil de nimerit.

Când îi aud urlatul sfârșit, semn că m-a văzut, sunt deja liliac. Mă orientez impecabil, dar s-o prind pe Nix nici vorbă. Aleargă înapoi și-n colo ca bezmetica.

Nu acum, șoricico.

Nefiind prea obișnuită să fiu oarbă, îmi ia mai mult decât ar fi trebuit s-o prind cu ghearele și să mă avânt prin puț. Măcar nu ne-a prins... încă.

Planez prin bezna puțului îngust, cu o viteză la care întunericul nu-mi rezonază cu nimic dincolo de tavan. Orbecăi spre podeaua pe care o aud până s-o ating. Se face liniște... Nu simt ceva pe urmele noastre.

O eliberez pe Nix, apoi aterizez la timp ca să-i aud chițăitul transformat în:

- AIIII. VAI DE MINE ȘI DE MINE.
- Da, ăla era un barcangi.
- Doi!

— Doi?

— Unul dintre ei era în spatele tău, chiar mai aproape decât celălalt. Am încercat să te avertizez.

— Nu mai contează. Am scăpat de ei.

— Crezi? Dar nu vedem nimic!

— Când sunt lup văd bine, iar tu te poți ține de coamă, ca mai devreme.

Asta nu avea să fie o soluție prea bună. Nici bine nu-mi termin de zis ideea, că sunt strivită la pământ. Este sfoara unui barcangiu. Vine, sau vin, după noi. Nu știu dacă pot să alerge, dar nici nu am de gând să aflu. Mă strecor de sub greutatea care mă apasă în timp ce Nix întreabă:

— Mindy, ești bine?

— Sunt întreagă. N-au decât să coboare la sol, dar prin aer nu se vor putea ține după noi.

Sub chip de bufniță o înșfac pe Nix, care iar chițâie frenetic în ghearele mele. Aș fi crezut că sunt mai potrivite decât cele de liliac. Precum și privirea. Văd totul atât de clar în jurul

meu: arcade ale căror modele au fost erodate cât au stat scufundate, apoi statui, parcă mai sinistre decât cele visate. Creaturile înfățișate prin sculptură ar fi putut, în vremuri antice, să reprezinte siluete umane sau divine, dar acum sunt rupte, sparte și diforme, strălucind sub un strat subțire de sare lăsat în urmă de retragerea mării. Forme inefabile simt că ne-ar urmări încă, precum umbre himerice. Sau poate simt cei doi barcangii care coboară pe sfori în urma noastră? Nu, ăia n-au decât să se târască pe jos, cât noi zburăm deasupra lor.

Căutam în zadar statui la fel de bine păstrate ca cele visate, care să-mi indice calea către... ce căutam?

Lumina. Era o lumină în vis. Dar, printre câte coridoare trec, pe sub oricâte arcade zbor, mă simt și mai pierdută, ca în aeroport. Nicio lumină violet nu răzbește întunericul, doar o vagă risipire a nopții la orizont mă ghidează. Încep să bat și mai tare din aripi, avântându-mă într-acolo. Când mă apropii, realizez că lumina vine de afară, de la cerul gri întins peste marea

întunecată din care am ieșit în vis. Luna, de-un auriu electrizat, răsare din valuri. Lumina i se răsfrânge pe contururile statuilor... Cobor între cele două figuri. Sunt și mai dărâmate ca cele din interiorul templului, pesemne mai afectate de valurile care s-au spart de ele ca de stânci.

Le-a mai rămas o singură mână, iar aceea zace ruptă la pământ, prea grea ca să fi fost măturată de valuri.

Am obosit. Aterizez ca să-mi recapăt forțele și să-mi amintesc. N-am uitat cum erau, cum le-am visat că au fost cândva. Primele indicau să mă afund în templu, apoi să schimb direcția spre stânga. O prind pe Nix și urmez statuile. Ca în aeroport. Dar aici nu există coridoare, ci un spațiu cuprins între coloane. Și statui... dintre care doar uneia i s-a păstrat o aripă întinsă, la dreapta mea. Iar



dreapta în capăt, dar capătul parcă nu se mai ivește.

Fără urma luminii de afară vederea îmi tot slăbește. Undeva trebuie să zbor la dreapta, dar... unde? Întunericul nemărginit n-are cum să-mi fie nici primitor, nici familiar. Cât să fi avansat? Nu-mi amintesc. Distanțele sunt resimțite altfel în zbor decât pe patru gheruțe.

O rampă de piatră masivă, răsărită din pământ, sparge tavanul spre alt nivel, cel superior. Înconjur structura de proporții masive întinse înaintea mea, până reușesc s-o văd: lumina. O rază se răsfrânge vag peste praful fin, acoperind piatra. Vederea de bufniță are altă putere asupra nopții: îmi arată culori imposibile, dincolo de violet.¹ Formele sunt accentuate de nuanțe glaciale, aproape fosforescente.

Cu cât mă apropii mai mult, disting că lumina vine de la o piatră peste care picură apă, topind și întinzând cristalul în șiroaie scurse pe treptele înalte. Sclipește luciferic, într-o culoare nemaivăzută. Zbor pe deasupra treptelor, apoi

o las pe Nix jos ca să-mi reiau forma umană. Urc treptele, mai aproape de lumina întunecată. Ce straniu... încastrată într-un cristal care lucește verzui, se află o carte, jumătate scoasă la iveală datorită apei care insistase asupra-i. Ceva mă atrage s-o cuprind cu ambele mâini și să trag cât pot de tare până reușesc s-o scot cu totul. La cât de mult cântărește, încep să regret că nu am cărat mai degrabă o statuie. Oare...

Nix începe iar să chițăie frenetic lângă bocancii mei. Deși nu-i poate vedea, cred că-i miroase. Și nările mele parcă simt o ușoară miasmă. Îndes cartea în rucsac, să fie transformată împreună cu mine, apoi o prind iar pe Nix în ghearele mele de bufniță. Urmăresc de unde curge apa: un puț identic celui prin care am coborât.

Momentul ideal să aflăm unde duce. Ne luăm zborul prin întunericul devenit impenetrabil. În capăt mă izbesc de ceva dur, nemaiputând înainta. Brusc, simt iar greutatea rucsacului și conștientizez transformarea fără voia mea. În ultimul moment îmi proptesc

brațele și picioarele în lateral, oprindu-mi la timp căderea nefastă.

Nix... Doamne, Nix, o țineam în gheare și apoi... apoi îi aud chițăitul vag de sub mine. Cred că s-a prins de vreun șiret atunci când mi-a scăpat din gheare. Sper. Mă împing în pereții puțului din ce în ce mai sus, recuperând ce distanță am pierdut în cădere. Într-adevăr, simt bocancul stâng o idee mai greu. Ajunsă la capăt, găsesc și un capac identic celui prin care coborâsem. Mă împing iar și iar în metalul rece și umed cu toată forța, dorindu-mi în zadar să mă fi putut transforma în orice altceva.

Îl simt cum cedează. În sfârșit, reușesc să-l dau la o parte. Dincolo de capac se pare că am ieșit nu sub nisip, ci sub un covor. Cu greu mă târăsc până reușesc să ies de sub greutatea-i apăsătoare.

Suntem înapoi în aeroport, se pare, la baza peretelui pe care se scurge apă. Deci, de aici picura în templu, peste carte, și de asta n-am putut să mențin transformarea. Evit să privesc înapoi, ca nu cumva să mă prindă imaginile

din trecut, și mă ridic. Spre surprinderea mea, dincolo de ușa larg deschisă către primul coridor văd pistele dezolante ale aeroportului. Ajunse acolo, Nix eliberează șiretul ca să-mi înconjoare bocancii într-o alergătură nebună, acompaniată de strigăte pe măsură:

— Aiiiiiii, barcangiii!

— Ne-au urmărit în subteran, știu, le-am simțit și eu duhoarea.

— N-au cum să ne urmărească și aici?

— Probabil că nu. Sforile sunt bune la coborât, dar la urcat... doar dacă le aruncăm noi una prin puțul din care am ieșit. Cel mai probabil se vor întoarce prin mare de unde au venit. Doar de pe corăbii să vrea cineva să-i ridice.

— Pfiu, vai, nu credeam să scăpăm de ei.

— Alta e problema noastră acum.

— Auăleu.

— Suntem în aeroport.

— Văd... văd și eu asta.

Nix se oprește brusc în loc, privind spre capătul coridorului. Printre găfâieli întrebă:

— Dar...de ce... e borseta ta... pe jos?

— Poftim...?

Îi urmăresc privirea. Într-adevăr, văd borseta mea, acolo unde o aruncasem înainte de a ne aventura prin coridoarele labirintice. Dar, așa este. Când spațiul îmi forțase transformarea mai devreme, aceasta îmi dispăruse de la șold. Nici nu observasem până acum.

— Nu înțeleg, i-am șoptit. Dar cred că văd și avionul în depărtare.

Sar înaintea ei. Ne întrecem una pe alta în alergat, când, ajunse în capăt, nu-mi vine să-mi cred ochilor. Prin ceața risipită văd conturul vag al avionului. Avionul nostru, cu care am aterizat.

— Am reușit, i-am strigat, asta-i șansa noastră să ieșim de aici!

Într-o fracțiune de secundă îmi reiau forma, Nix este în borseta pe care am adunat-o de pe jos și alergăm înapoi spre avion cu inima bătând să-mi iasă din piept. Ajungând la scări, mă sprijin cu respirația întretăiată de balustradă.

— Degeaba te-ai grăbit, în douăzeci de minute nu trece așa o nenorocire de furtună, l-am auzit pe pilot din capul scărilor. Asta precis ne mai ține următoarea oră la sol.

Nu înțeleg... a zis ce am auzit sau mi s-a părut? N-am dormit o noapte pe insulă? Nu m-am plimbat o zi prin oraș? Nu înțeleg, dar nici n-are cine să-mi explice și oricum... sunt prea extenuată să pun întrebări.

Urc treptele înapoi în cabină, aruncându-i o privire care-l face să mă întrebe dacă totul este în regulă. Încuviințez și continui până la un alt loc, probabil nici ăsta al meu. Mă trântesc greoi în scaun cu rucsacul aruncat pe cel alăturat și Nix scoasă din borsetă. Nu-mi mai pasă dacă o vede cineva, a trecut prin prea multe ca s-o supun la restul zborului sufocată înăuntru. Micuța mă privește cu ochii ei mici și negri în care parcă citesc o recunoștință aproape umană. Sau, mai degrabă, dincolo de cea umană. Mă fură somnul pe scaun, fără să visez ceva. Nix nu putea închide un ochi după toată sperietura îndurată.



Mă trezesc odihnită, cu același gând cu care adormisem: cartea. Curiozitatea mă împinge s-o scot din rucsacul în care abia încăpuse. Îmi trec degetele peste coperta dintr-o piele uzată, care trădează toate mâinile schimbate până să ajungă într-ale mele. Este netedă, cu excepția cristalelor care o străpung, strălucitoare precum piatra din care am smuls-o. Ținând minte că se topea sub apă, nu pot rezista impulsului de-a le linge.

Sărat. Deci bănuiala se adeverește. Sub privirea deopotrivă temătoare și implorătoare a lui Nix, o deschid. Paginile albe și catifelate încep să prindă viață sub ochii mei. Nu orice fel de viață, ci a memoriei mele. Picături negre apar de nicăieri, ca o galaxie din tuș, formându-se în rânduri de cuvinte sau în chenare ilustrate, ce-mi recrează amintirile.

Răsfoiesc paginile până la îmbarcare, documentată inclusiv cu senzații și sentimente. Întâmplarea de pe insulă este inexistentă sau, mai bine zis, redactată: câteva pagini se înnegresc în loc să apară ca ceva descriptibil, iar povestea se reia când urc în avion. Cu două pagini înainte mă pot citi în dimineața de la grădina zoologică. Toate paginile anterioare trebuie să-mi cuprindă întreaga viață, într-o singură carte, iar eu pot să-mi amintesc orice aș vrea... chiar orice. Caut momentul când am găsit primul animal pe plajă: un pui de pisică. Am stat acolo ore în șir, dar nimeni n-a venit; nici după el, nici după mine. M-au abandonat, pentru că nu m-au înțeles. Pe atunci îmi despletisem părul, punându-i ei elasticul pe post de zgardă. Așa văzusem că au pisicile care sunt ale cuiva. Nu mi-am mai împletit vreodată părul. Nici n-am învățat vreodată cum se face.

Peste câteva pagini aveam toate animăluțele strânse la casă: șapte pisici, doi câini și-o oaie. Mai aveam eu și câteva țestoase, dar mai degrabă prin jurul casei, decât de-ale

casei. La grădina zoologică am ajuns ca să pot avea grijă de toate și acolo s-a născut Nix. Toate visele pe care le-am împărtășit sunt pagini negre. Nu-mi aparțin.

Păcat că ea nu știe să citească.

Ziua când am plecat departe. Azi, dar o simțeam mult mai îndepărtată. Când sunetul acela împlinea profeția ignoranței preschimbată în uitare. Oamenii au uitat de natură, de viața plantelor și animalelor asupra cărora sunt gardieni. Cu ea, și-au pierdut identitatea, memoria tuturor lucrurilor. Au uitat să vadă, să înțeleagă legăturile profunde ce străbat întreaga lume. Parcă ar scrie despre barcangii. Și totuși...

În continuare țin în mâini salvarea pentru toți cei afectați și singurul motiv care m-ar convinge să mă întorc. Cartea poate fi antidotul. Toți cei cu amintirile secate, se pot citi iar din paginile pe care le am acum în fața ochilor, cuprinse între copertile încă umede, făurite parcă din alge de mare. Simt că a fost legată de strămoșii mei, care... să fi locuit pe

insulă? Care insulă, una care nu există? Sau nu mai există? Și dacă n-ar mai exista, oare să fie din cauza noastră? Aud vag anunțul că vom ateriza, așa că-mi leg centura mecanic și o așez pe Nix în siguranță, iar cartea o îndes de unde am scos-o. Avionul descindea pe noi tărâmurii, însuflețite de lumini aprinse la mal.

Mereu am crezut că oamenii mă resping pentru că apropierea mea de natură le este străină; o natură dominată și distrusă. Dar, dacă mă întorc acum le pot aduce cartea ca să-și amintească: de sine și de locul pe care îl ocupă în lume. Dacă înțeleg cine sunt eu, mă vor crede când le voi spune că veritabilele au nevoie de copaci, că nu-i nevoie să sedăm nici tigrii, nici crocodilii dacă au condițiile optime și că ratonii se pot plimba liberi printre vizitatori.

Sunt hotărâtă să caut un zbor înapoi, odată ce ne vom fi odihnit. Înapoi acasă. Și de acolo...

...vd urmd.

Mulumiri

Editorului Andrei Peptine, pentru corecturile de rigoare.

Profesoarei Ruxandra Ivăncescu, pentru sprijin și încredere.

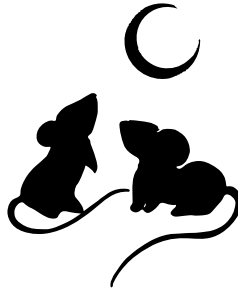
Profesoarei Gabriela Creția, pentru îndrumare și răbdare.

Suținătorilor principali Adrian Aronovici, Carolina, Alexandra Boss, Frații Becali, TragDate, Lulu, Dumy, Radu, knifedvl, Jupiter, Ferdinand și Wolfy pentru prezenta ediție tipărită în stil mafiot.

mindy & niv

Opinii sau reclamații?
Sugestii de noi ilustrații?

Ai ocazia să contribui la ediția revizuită.



Caută-mă:

e-mail: visarium@kapricii.art

site: <http://kapricii.art/>

tiktok/instagram: @kaprici